

Een wrang sprookje

Als je het laatste hoofdstuk overslaat, leest het levensverhaal van Sia Jongeneel als een meisjesboek. Tot 1999 leidt ze een luxeleven in Luxemburg. Haar dagen zijn gevuld met werken en feesten, haar kledingkast met Prada en Gucci. Alles verandert als ze wordt aangerand. Sia probeert haar leven weer op te pakken, maar in haar hoofd blijven levensvragen rondspoken. Op het dieptepunt van twijfel boekt ze een vakantie naar Gambia. Het leven in Afrika grijpt haar. De vriendelijkheid op straat, de lach van kinderen, maar ook de schrijnende armoede. 'Na een week wist ik dat ik hier thuishoorde,' vertelt ze me als ik haar voor *De Reünie* ontmoet in een Gambiaans dorp. Een *life changing* ervaring, noemt ze haar kennismaking met Afrika nu. De jaren daarop gooit ze het roer om. Westerse luxe maakt plaats voor een levensmissie en met bloed, zweet, tranen stampst ze een prachtig kindertehuis uit de grond, dat ze sinds 2009 met haar man bestiert. Samen zorgen ze ervoor dat 25 kansarme kinderen een hoopvolle toekomst hebben. Ze geniet van elk moment. 'Dit is voor mij het echte leven.' Ik luister vol bewondering. Als je op eigen kracht zoiets opbouwt, dan ben je een krachtig mens. Deze vrouw is hét bewijs dat je als je echt wil je de bakens kunt verzetten. Helaas eindigt Sia's sprookje niet met 'ze leefden nog lang en gelukkig'. In januari krijgen we op de redactie een telefoontje dat ons compleet uit het veld slaat. Sia heeft een agressieve vorm van kanker. Haar prognose is slecht, waarschijnlijk heeft ze nog een jaar te leven. Als we de eerste shock te boven zijn, overleggen we hoe we dit verhaal in de uitzending gaan vertellen. Ik wil heel graag van haar weten hoe ze de toekomst van het kindertehuis ziet. Dus rijden we naar Luxemburg, waar ze wordt behandeld. Als ik Sia thuis opzoek in Luxemburg, schrik ik. De chemo heeft haar veranderd, maar achter het getekende lijf herken ik meteen die krachtige vrouw. Ze is keihard aan het vechten om nog zo vaak mogelijk naar Gambia te kunnen en te zorgen dat haar levenswerk na haar dood verdergaat. Het enige moment dat ze breekt, is als we praten over het afscheid van haar kinderen. Die hebben al een keer een vader en moeder verloren en zullen opnieuw een tik krijgen. Het verdriet dat dat bij Sia losmaakt, is hartverscheurend en op weg naar huis voel ik me down. Natuurlijk, ik moet me vasthouden aan haar woorden. 'Ik heb met mijn leven gedaan wat ik wilde.' Het doet me denken aan iets dat ik leerde van iemand die in het programma *Over Mijn Lijk* zat: je leeft niet één keer, je leeft elke dag. En dat heeft Sia zeker gedaan.

Wil je meer weten over Sia's stichting of een bijdrage leveren? Kijk dan op www.lesamisdegambie.com

Patrick Lodiers

Column uit het magazine Spoorloos van KRO-NCRV